

σωματικῆς ὁμοιότητος). **Ἰδὸς κί ἀπαράλλαχτος*. Τὸ ρολόι σου εἶναι ἀπαράλλαχτο μὲ τὸ δικό μου. **Ἦταν ἀπαράλλαχτη ἡ ὑπογραφή του κοιν*. **Ἀπαράλλαχτος ὁ φ-φέντης εἶναι Ρόδ*.

***ἀπαρμίτιστος** ἐπίθ. ἀπαρμάτ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρμιτιστός* < **παρμιτίζω*, παρ' ὃ καὶ *παρματίζω*.

Ὁ μὴ διαπερασθεὶς εἰς τὰ μιτάρια καὶ τὸ ὕφαντικὸν κτένι, ἐπὶ τοῦ στήμονος: **Ἀπαρμάτ'σιν τό 'χου τοῦ διασίδ'*.

ἀπαράμοιαστος ἐπίθ. ἀπαρομοίαστος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπαρόμοιαστος ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 158 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράμοιαστος ΑΜελαχριν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 246.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρμοιαστός* < **παρμοιάζω*, παρ' ὃ καὶ *παρομοιάζω*.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ πρὸς ἄλλον, ἀσύγκριτος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων: Ποιήμ.

Ψηλότερα 'ς τὸν ἑβδομο κἀνένας δὲ θ' ἀνέβη παρὰ ὅποιος ἀπαρόμοιαστος, χάρισμα θεῖκὸ ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἄν.

Μὰ ἡ τέχνη του, ἀπαράμοιαστη, ἔφτανε ὅ,τι εἶχε ὁ νοῦς του σὰν τὴ σαγίττα τὴ σειστική, τὸ ἀλάθευτο σημάδι ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπαράβαλτος.

ἀπαραντούριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαραδούριστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παραντουριστός* < **παραντουρίζω*.

Ὁ μὴ ἐκ μέθης παραπαίων, ὁ μὴ τρικλίζων: Σὰ βαρδουρισμένους εἶναι πάλι. — Μὰ πότε δὰ εἶν' ἀπαραδούριστος;

ἀπαρπώνετος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) κ. ἄ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρπονετός* < **παρπονεῖμαι*.

Ὁ μὴ παραπονούμενος, ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν ἐνθ' ἄν.: Οὗλοι παραπονεθήκανε καὶ οὐ μόνον ἔμεινες ἀπαρπώνετος Κρήτ. **Ἀπαρπώνετος ἐν* Τραπ. κ. ἄ. Συνών. ἀπαρπώνετος.

ἀπαρπώνετος ἐπίθ. ΓΨυχάρ. Ζωή κι ἀγάπ. 28.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρπονετός* < **παρπονεύομαι*.

**Ἀπαρπώνετος*, ὁ ἰδ.: *Δέκα νομάτοι μπορούσανε νὰ πλαγιάσουνε . . . ἀπαρπώνετοι 'ς τ' ὁμορφο δέντρο*.

ἀπαρσινόχαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρσινόχαστος* < **παρσινόχάζομαι*.

Ὁ μὴ στοχαζόμενος πολὺ, ὁ μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτος.

ἀπαράσυρτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαράσερτα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαράσυρτος.

Ἀσάρωτα, ἀσκούπιστα: **Ἐπαε εἶν' ἀπαράσερτα*.

ἀπαράσυρτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαράσερτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρασυρτός* < **παρασέρνω*.

Ὁ μὴ σαρωθεὶς, ὁ μὴ σκουπισθεὶς: Τὸ σπῖτι - τὸ ἁλῶνι εἶναι ἀπαράσερτο. Ὁ στάβλος εἶναι ἀπαράσερτος. Συνών. ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος.

ἀπαρτήρητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαρτήρητος.

Κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρατηρήται τι, ἀθεάτως: **Ἡ γκάφα του πέρασε ἀπαρτήρητα*. **Ἀπαρτήρητα περνάει ἀπὸ τὴ γειτονιά μας*. **Ἡ γεροτὴ του πέρασε ἀπαρτήρητα*.

ἀπαρτήρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπαρτήρητος Πόντ. (Ἰνέπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρτήρητος.

Ὁ μὴ παρατηρηθεὶς, ὁ διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τινος ἐνθ' ἄν.: **Μπήκε μέσα 'ς τὸ σπῖτι ἀπαρτήρητος*. Ὁ λογαριασμός πέρασε ἀπαρτήρητος. **Ἀφησε τὰ λάθη ἀπαρτήρητα*. || Παροιμ. φρ. Ὁ λύκος ἀπαρτήρητος (ἐπὶ τοῦ μὴ λεπτολόγου) Ἰνέπ.

***ἀπαρὰχόλιαστος** ἐπίθ. ἀπαρὰχόλιος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρὰχολιαστός* < **παρὰχολιάζω*, παρ' ὃ καὶ *παρὰχολᾶσκουμαι*.

Ὁ μὴ ἐξοργισθεὶς, ὁ μὴ θυμώσας πολὺ. Συνών. ἀχόλιαστος.

ἀπαρὰχώρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρὰχώρητος.

Ὁ μὴ παρὰχωρηθεὶς: **Ἀπαρὰχώρητο δικαίωμα λόγ. σύνηθ*. **Ἀπαρὰχώρητο χωράφι* Ἀρκαδ. Πβ. ἄδοτος.

ἀπαράχωστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαράχωτος Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκήδεστος) ἀπαράχουτος Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρὰχωστός*.

Ὁ μὴ καλυφθεὶς διὰ χώματος, ἄθαπτος ἐνθ' ἄν.: **Ἀπαράχουτον ἔχ'ν ἀκόμα τοῦ νικρὸ Σιάτ*. Συνών. ἄθαφτος I.

***ἀπαράψητος** ἐπίθ. ἀπαράψετος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρὰψητός* < **παρὰψήνω*.

Ἐκεῖνος ὁ ὅποιος δὲν ἐψήθη ὑπὲρ τὸ δέον, ὁ μὴ πολὺ ψημένος: **Ἀπαράψετον ἐν* τὸ κρέας Χαλδ. **Ἀπαράψετα εἶναι τὰ φασούλα αὐτόθ*.

ἀπαργὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργά.

Μετὰ πολὺν χρόνον, πολὺ ἀργά: **Ἀπαργὰ ἔρθεν-εἶδ' αὐτον*.

***ἀπαργοῦ** ἐπίρρ. ἀποεργοῦ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργά κατὰ τὰ εἰς - οὐ ἐπίρρ.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου: **Ἀσμ*.

**Ἀποεργοῦ τὸν εἶαμε 'ς τῆς ἐρημιάς τὰ ὄρη*,

**πίματος ἦτο σύσσωμος καὶ θερμοσκοτωμένος*

(μοιρολ. εἶαμε = εἶδαμε, **πίματος* = αἰμόφυρτος).

ἀπαργῶς ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργῶς.

Λίαν βραδέως, πολὺ ἀργά: Φρ. **Ἀργῶς κί ἀπαργῶς* (βραδύτατα).

ἀπαρέσκω Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. ἀπαρέσκω.

Ἀπαρνοῦμαι: **Ἐν σ' ἀπαρέσκω*.

ἀπαρξίκου Τσακων. ἀπαρξίκου Τσακων.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Φέρομαι τραχέως πρὸς τινα. Συνών. ἀπαρίξου, ἀποπαίρνω.

ἀπαρήγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαρήγητος Ρόδ. (Φάν. Σορον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **παρηγητός* < **παρηγῶ*.

